

Svajonų
ROMANAI

Aistra

Knygute.lt

BARBARA DUNLOP
Pavojingas žaidimas

2020 balandis–birželis

Barbara Dunlop

**PAVOJINGAS
ŽAIDIMAS**

Romanas

Versta iš Barbara Dunlop,
One Baby, Two Secrets, 2017
© Barbara Dunlop, 2017

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Neringa Lekandrė, vertimas iš anglų kalbos,
2020

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2020

ISBN 978-609-03-0588-1

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2020

1

Nuo cigarečių dūmų troškus oras pažadino nemalonius prisiminimus. Keitė Danhern stovėjo savo mamos buto tarpduryje trečiame aukšte. Mama vis dar gyveno centrinės Los Andželo dalies pietuose.

- Mieloji! - sušuko Keitės mama Kloja ir apglėbė ją liesomis rankomis.

Trumpi Klojos plaukai buvo pašiaušti, o ant marškinėlių be rankovių spindėjo spalvingų žvynelių raštas. Vendi Dark Mist kvepalai gaubė ją kaip aromatingas debesis. Keitė vėl pasijuto vaiku ir žemė, regis, slydo iš po kojų.

- Nemaniau, kad atvažiuosi, - išdainavo Kloja, sūpuodama Keitę glėbyje.

- Kitaip ir negalėjo būti, - tarė Keitė ir išsitiesusi kaip styga laukė, kol mama ją paleis.

- Mes visi sukrėsti, - šniurkštelėjo Kloja ir paleido Keitę iš glėbio. Ši vėl galėjo kvėpuoti.

- Negaliu patikėti, kad jos nebėra, - Keitės galvoje šmėkštelėjo Frensės, jos sesers, veidas.

Prisiminė, kaip Frensė, dar būdama paauglė, kirto ledus su spalvotais pabarstukais ir pla-

čiai šypsojosi. Tokie prisiminimai buvo malonūs. Tik po jų neišvengiamai iškilo tie, kuriuose Frensė šaukė ant Klojos, išrėkė, kad jos nenėčia, o tada išlėkė iš jų buto kaip kulka pas-
kui save užtrenkdama duris.

Keitė dėl to nekaltino Frensės. Kloja niekada nebuvo ideali motina.

Mylėjo dukras, kai norėdavo, ir nekreipė į jas dėmesio, kai noras išnykdavo. Būdama blogos nuotaikos, o tai būdavo beveik visada, be perstojo jas kritikuodavo. Skųsdavosi, kad dukros jai tik našta, dėl jų susigadino figūrą ir turėjo vis kentėti jų zyzimą, nors mieliau būtų leidusi laiką su koku patraukliu vyriškiu. Kloja buvo tikra, kad vienintelis dalykas, trukdantis jai susirasti žavingą ir turtingą princą ant balto žirgo, yra kaip inkaras ją laikančios Keitė ir Frensė.

Keitė pasekė Frensės pavyzdžiu ir vos tik baigusi mokyklą kartu su geriausia drauge Nadija Ivanova išvyko į Sietlą. Draugės palaikė viena kitą, kol studijavo pedagogiką koledže. Keitė niekada nesidairė į praeitį. Bent iki dabar, kai jai pranešė, kad Frensė žuvo automobilio avarijoje.

- Žinai, ji išgerdavo, - uždariusi duris tarstelėjo Kloja ir aukštakulniais batais nužingsniavo

nutrintu kilimu.

- Skaičiau straipsnį laikraštyje, - Keitė neketino teisinti Frensės, tačiau susierzino dėl kritiško motinos tono.

Nuo nedidelio apsilupinėjusio stalo Kloja pasiėmė taurę apelsinų sulčių.

- Taip elgtis labai kvaila.

Net jei geriant taurėje nebūtų skimbtelėję ledukai, Keitė būtų lengvai atspėjusi, kad sultys atskiestos degtine.

Galbūt turėjome puikų pavyzdį? - sarkastiškai pagalvojo Keitė.

- Kur rinksimės atsisveikinti su Frense? - nurijsi šiuos žodžius paklausė ji.

Kloja abejingai mostelėjo ranka.

- Ji to nenorėjo.

- Juk nereikia nieko prašmatnaus, - tarė Keitė.

Jos tikrai nebuvo artimos, bet, be jų, Frensė daugiau nieko neturėjo. Sesuo verta bent atsisveikinimo.

- Kūnas jau kremuotas.

- Ką? Kada? - Keitei pasidarė silpna. Mintis, kad sesers nebėra, staiga tapo skaudžia realybe. Daugiau nebepamatys Frensės. Prisiminimai vienas po kitos plūdo į jos mintis. Kaip

aštuonmetė Frensė, sėdėdama su Keite ant čiužinio, atstojusio ir lovą, skaito jai pasaką apie linksmąjį varliuką. Kaip kartą jiedvi kepė sausainius su žemės riešutų sviestu ir vos nepadegė virtuvės. Kaip abi drybso ant grindų priešais televizorių ir žiūri jų amžiui visai netinkantį kriminalinį detektyvą, o girta Kloja parpia ant sofos.

Keitė žengtelėjo prie tos pačios senos vyšniu brokatu aptrauktos sofos ir klestelėjo ant sukriošusio baldo.

- Kodėl taip padarei? - prisivertė paklausti motinos.

- Tai padariau ne aš, - atsakė Kloja.

- Ligoninės administracija pati nusprendė ją kremuoti?

Ar Kloja pasakė skurdžiai gyvenanti? Ar taip elgiamasi su visų mirusių pacientų, negalinčių susimokėti už laidotuves, kūnais? Kloja galėjo susisiekti su Keite. Ji neturėjo daug pinigų, tačiau sesers laidotuvėms tikrai būtų sukrapščiusi.

- Kventinas nutarė, kad kremuoti bus geriausia. Sakė, kad toks buvo jos noras. Jis turi daug pinigų ir tikrai jų negailėtų ceremonijai, todėl tikiu, kad sakė tiesą, - Kloja gerokai

gurkštelėjo iš taurės.

- Kventinas? - pasitikslino Keitė.
- Frensės vaikas, Anabelės tėvas.
- Kokios Anabelės?

Kloja nustebusi pažvelgė į Keitę.

- Frensės dukros.

Keitė pasidžiaugė, kad sėdi.

- Frensė... - žodžiai strigo gerklėje. Ji kostelėjo. - Frensė turėjo dukrelę?

- Tu nežinotai?

- Iš kur galėjau žinoti? - nei su seserimi, nei su motina nebendravo beveik septynerius metus. - Ar mažylei viskas gerai? Kur ji? - Keitė apsidairė po butą. Pamanė, kad galbūt jos dukterėčia snaudžia miegamajame.

Akivaizdu, kad Kloja suprato, ką pamanė Keitė, ir sunerimusi žengtelėjo atgal.

- Jos čia nėra. Ji ten, kur ir turi būti. Su savo tėvu Kventinu Ro.

Jau beveik mėnesį Brodis Kalderis apsimetinėjo, kad jį linksmina šiurkštūs, moteris žeminantys Kventino Ro juokeliai. Naujausia šio

stuobrio auka buvo maudymosi kostiumėlių modelis Vera Redmond, šią akimirką tarp gausiai prie baseino Holivudo kalvose stūksančiame dvare susirinkusių Kventino svečių gurdžnojanti rausvą martinį. Jos kūną aptempęs juodo audinio gabalėlis, regis, vadinosi suknele.

- Mielai sužaisčiau partiją šitais kamuoliukais, - gašliai sukikeno Kventinas.

- Rekomenduoju, - murmtelėjo Reksas Markelis, o Kventinas nusikvatojo.

Brodis taip pat vyptelėjo, bet šį šeštadienio vakarą būtų mieliau leidęs bet kur kitur, tik ne čia. Tačiau šeima juo pasitikėjo ir dėl to gali prarasti visą turtą. Brodis netinkamai įvertino padėtį ir dabar pats turi viską ištaisyti. Jis stovėjo šalia pintuose krėsluose sėdinčių Kventino ir Rekso. Jie buvo įsitaisę antrame kelių lygių terasos aukšte ir stebėjo, kas vyksta prie baseino. Iš didžiulės atviros namo erdvės, kurios slankiosios stiklinės sienos buvo iki galo atstumtos, į lauką sklido šviesa ir svečiai kaip skruzdės judėjo tai šen, tai ten. Kventinui patiko vakarėliai, o milžiniškas pelnas, kurį gaudavo iš savo azartinių lošimų įmonės Beast Blue Designs, leido jam juos rengti, kada tik užsigeisdavo.

- Kaip tau pelėdžiuko tatuiruotė? - Brodis, užsidėjęs savimi perdėtai pasitikinčio roko žvaigždžių koncertų organizatoriaus kaukę, paklausė Rekso.

Reksas nustebo ir Brodis spėjo, kad jis nė per mylią nebuvo priartėjęs prie stangraus tituluotos gražuolės užpakaliuko.

Brodis pastebėjo tatuiruotę praėjusio trečia-dienio rytą. Vera mėgo maudymosi kostiumėlius su kelnaitėmis su virvele ir ankstyvus pasiplaukiojimus, o Brodis vienintelis tą rytą pusryčių atėjo laiku. Tarp jų tikrai nieko neįvyko, tačiau jis neketino gadinti savo įvaizdžio aiškindamas aplinkybes.

Kventinas kilstelėjo taurę į jo pusę.

- Dešimt balų, Brodi.

- Stengiuosi, - murmtelėjo Brodis.

- Prisėsk, - pakvietė Kventinas.

Reksas suraukė kaktą, Brodis atsisėdo į laisvą krėslą. Aplink juos pulsavo tranki muzika. Keli svečiai mirko baseine, o kiti būriavosi prie baro ir desertų stalo.

- Oho, sveika, gražuole, - gašliai išspaudė Reksas ir Brodis pažvelgė, kas patraukė jo kaimyno dėmesį.

Prie baseino pasirodė nauja moteris. Ilgas

įdegusias kojas puošė tviskantys aukštakulniai, ryški rožinė suknelė kaip pirštinė aptempė dailų kūną. Trumpi šviesūs plaukai, kontrastuojantys su violetine spalva dažytais galiukais, gaubė gražų veidelį, tankios blakstienos paryškino dideles žydras akis. Vaizdą papildė auksu tviskantys auskarai ir stambios apyrankės. O kai jos ryškiai raudonai dažytas lūpas nušvietė šypsena, Brodis pasijuto kaip trinktelėtas per galvą.

- Kas ji tokia? - paklausė pamiršęs, kad turi vaidinti šaltą ir kietą.

- Keitė Danhern, - atsakė Kventinas.

- Frensės sesuo? - akivaizdžiai nustebęs pasitiksliino Reksas.

- Atrodo, kad jaunesnioji sesutė, - smalsiai vertindamas moterį mėsliai nutęsė Kventinas.

- Kas tokia Frensė? - mintyse Brodis perkratė sąrašą moterų, matytų nuo pažinties su Kventinu dienos. Neprisiminė girdėjęs apie kokią nors Frensę.

- Mano mažylės mama, - tarė Kventinas.

Ši naujiena Brodį nustebino.

- Turi vaiką?

- Jos vardas Anabelė.

Kventinas turi dukrą. Brodis nesuprato, kaip

renkant informaciją šis faktas prasprūdo.

- Kokio ji amžiaus? - paklausė siekdamas sužinoti daugiau. Kventinas jam neatrodė panašus į žmogų, galintį būti tėvu.

Kventinas klausiamai dirstelėjo į Reksą, tarsi pats nežinotų dukters amžiaus.

- Apie šešis mėnesius, - pasufleravo Reksas.

- Nežinojau, kad turi dukrą, - tarstelėjo Brodis.

- Iš kur tau žinoti? - pašaipiai, akivaizdžiai pabrėždamas, kad šiame rate Brodis dar naujokas, o jis pažįsta Kventiną nuo mokyklos laikų, murmtelėjo Reksas.

- Praėjusią savaitę ji mirė, - ramiai pasakė Kventinas.

Brodžiui suko pilvą.

- Tavo dukrelė mirė?

- Frensė mirė, - patikslino Reksas.

Brodžiui palengvėjo, tačiau tai ilgai netruko. Juk ta moteris, jo vaiko motina, Frensė, mirė, o Kventino šis faktas, akivaizdu, nė kiek nejudino. Bet ko stebėtis? Kiek sužinojo, Kventinas Ro buvo ne tik ekstravagantiškas švaistūnas, bet ir šaltakraujis, savanaudis žmogus.

Brodžio žvilgsnis nejučia vėl nukrypo prie įspūdingosios Keitės. Ji šiek tiek stebino toks

ryškus įvaizdis. Juk tik aną savaitę mirė jos sesuo, ar ne? O ji atvyko į vakarėlį apsirengusi tokiais drabužiais?

Ir kur ritasi pasaulis.

- Priimk užuojautą, - Brodis tarė Kventinui.

Kventinas gūžtelėjo pečiais.

- Na, galima sakyti, kad su ja būdavo smagu. Bet jei nebūčiau užtaisęs jai vaiko, tai nebūtų ilgai tęsėsi.

Brodis jau manė, kad jo nuomonė apie Kventiną nebegali suprastėti. Pasirodo, gali.

- Ar ji čia gyveno? - Neatrodė tikėtina, kad Frensė būtų dalyvavusi intelektualinės nuosavybės vagystėje, kurią įvykdė Beast Blue Designs, tačiau visa informacija buvo svarbi ir Brodis ketino susirinkti visus įmanomus jos trupinius.

- Leidau jai gyventi svečių namelyje. Taip buvo paprasčiau. Galėdavau aplankyti vaiką, kai turėdavau laiko.

Tarp išgertuvių ir vakarėlių? - mintyse sarkastiškai paklausė Brodis. Asmeninis Kventino gyvenimas jam nerūpėjo.

- O kas per paukštytė ta sesuo? - rydamas ją akimis nuo violetinių plaukų galiukų iki tviskančių sandalų paklausė Reksas.

Brodis taip pat negalėjo atitraukti akių nuo atvykėlės. Nesididžiavo savimi, bet buvo tarsi apkerėtas. Net ir su tais akį rėžiančiais drabužiais ji buvo neįtikėtinai graži.

- Nežinau, - atsakė Kventinas. - Ir man nerūpi.

- Ji nukrito kaip iš giedro dangaus? - pasidomėjo Reksas.

- Panašu, kad atvyko iš Sietlo.

- Ar buvai ją sutikęs anksčiau? - Nors ta Keitė neturėjo nieko bendro su Brodžio bandymu iššniukštinti, kuo verčiasi Kventino lošimų technologijų įmonė, jam vis tiek buvo smalsu.

- Nė nežinojau, kad ji egzistuoja, - tarstelėjo Kventinas.

- Tai šiandien susitikai ją pirmą kartą? - įtariai paklausė Reksas.

- Nori, kad paprašyčiau jos tapatybės dokumento?

- Tai, kad ji Frensės sesuo, nesuteikia jai jokių teisių, - burbtelėjo Reksas. - Negali dalyti pinigų kiekvienam sutiktam.

- Taip daug lengviau nei su jais aiškintis.

- Tai kvaila.

- Ir tam reikia mažiausiai pastangų. Be to, pinigų mašina ir toliau sėkmingai rieda....